

Kynä oli vahingossa osunut seinään, se oli tehnyt pitkän viivan valkoiseen tapettiin. Jimillä ei ollut punaista tussia, mutta muuta selitystä ei ollut. Tosin jälki ei ollut pelkkä viiva, se oli ennemminkin kirjain T. Jimi ei muistanut, että se olisi eilen illalla ollut seinässä. Ehkä hän ei vain huomannut sitä. T oli saattanut olla seinässä jo kauemminkin. Jimi ei välttämättä huomannut jälkeä, jos hän oli ehtinyt jo tottua siihen. Tänään keväinen aurinko paistoi olohuoneeseen kirkkaammin, ja sohvan vieressä oleva jälki näkyi selvästi. Hän saisi hädän. Asunto piti pitää hyvässä kunnossa, se oli vasta remontoitu. Jimi oli asunut asunnossa vasta puolivuotta, ja aiheuttanut ruman jäljen tapettiin. Vuokraisäntä ja isännöitsijä olivat useasti painottaneet, ettei seiiniin mielellään saisi edes laittaa tauluja. Kuinka vakavaa olisi punainen T-kirjain valkoisessa seinässä. Paitsi ettei Jimi ollut tehnyt sitä. Hän tiesi sen, mutta muuta vaihtoehtoa ei ollut. Asunnossa ei ollut käynyt vieraita puolen vuoden aikana. Jimi oli työtön, eikä hän tuntenut kaupungista ketään. Jimi oli neljäkymmentä vuotta, eikä hän uskaltanut tutustua enää uusiin ihmisiin. Olisiko hän voinut piirtää seinään unissaan? Jotkut ihmiset kävelivät yöllä, eivätkä itse tienneet siitä mitään. Kun seuraavan yön jälkeen seinään ilmestyivät kirjaimet A ja K, Jimi päätti jättää videokameran kuvaamaan yöksi seinää. TAK, mitä se edes tarkoitti? Sitä ennen Jimi halusi tavata ainoan ihmisen, jonka kanssa oli jutellut muuttonsa jälkeen. Naapurissa asuva Hilda oli mukava ihminen. Jimi oli muutaman kerran käynyt hänen luonaan kahvilla ja hakenut ostokset kaupasta, kun Hilda oli välillä väsynyt. Hilda oli jaksanut kuunnella tarinan Jimin elämästä. Siitä kuinka hän menetti työpaikkansa juomisen takia ja vaimonsa vieraiden naisten vuoksi. Jimin oli pakko muuttaa häpeissään toiseen kaupunkiin, sellaiseen missä häntä ei tunnettu. Hilda keitti mielellään kahvit. "Miksi luulet, että minun asuntoni oli remontoitu, mutta muut asunnot eivät?" Jimi kysyi Hildalta joka puhdisti silmälasejaan paitansa helmaan. "Edellinen asukas, Kati, sotki asunnon pahasti. Hän oli nuori nainen." "Mitä tapahtui?" Jimi ei aikonut kertoa Hildalle mitään seinässä olevista jäljistä. Jimi ei tiennyt luottaisiko kuitenkaan täysin Hildaan. Nainen saattoi hyvinkin soittaa välittömästi isännöitsijälle, jos vain olisi vähänkin syytä. "Ensin ne äänet. Ihan kuin yöllä olisi asunnossa ollut monta ihmistä. Vaikka olin melko varma, että Kati oli yksin." "Millaista ääntä?" "Kiljumista. Kova äänistä kiljumista ja outoa murinaa." "Miksi hän kiljui?" "En tiedä. Lopulta hänet löydettiin murhattuna. Makasi seinää vasten olohuoneessa. Verta oli joka puolella." "Kuka hänet murhasi?" "Kukaan ei tiedä. Poikakaveria Kalle Makkosta syytettiin, mutta ei ollut todisteita." "Millainen mies hän oli?" "Pelottava. Hän olisi hyvin sopinut murhaajaksi. Hänellä on pieni kirjakauppa kaupungilla. Torinlaidalla." "Okei." Jimi sanoi ja päätti, että siellä pitäisi käydä. "Muistan yhden jutun. Kuulin naisen huutavan toistuvasti 'meitä on täällä monta'." "Mitä se tarkoittaa?" "Kuulostaako yhtään tutulta?" "Ei." "Outoa. Äänet ovat nimittäin palanneet. Asunnostasi kuuluu joka yö pirunmoinen meteli." Jimillä kaatui kahvikuppi. "Minun täytyy mennä." Jimi viritti videokameransa ennen nukkumaan menoa. Hän asetti sen seinässä olevaa TAK-tekstiä kohti. Jimi ei saanut unta. Jos hänellä vain olisi ollut paikka mihin mennä, hän olisi lahtenyt heti asunnossa. Miksei hän ollut kuullut ääniä joista Hilda puhui? Jimi nukahti keskiyön jälkeen ja nukkui tilanteeseen nähden hyvin. Yön aikana seinään oli ilmestynyt lisää kirjaimia. Nyt siinä luki TAKAN. Mitä ikinä se tarkoittikaan. Jimi halusi tarkistaa videokameran ennen aamupalaa. Hän avasi tallennuksen. Naisen kiljumen alkoi heti, se oli hysteeristä. Se kuului välillä eri suunnista, kovempaa ja hiljempana. Välillä kuului matalaa miehen murinaa. Ainoa lause, josta Jimi sai selvää oli naisen kuiskaus: "Meitä on täällä monta." Mitä se tarkoitti? Kuvaruutu oli kauan tyhjä. Ainoastaan seinällä oleva teksti näkyi. Lopulta nainen hoiperteli kuvaan, hänellä oli päällään valkoinen yöpaita. Hän kaatui verissään seinän vireen ja kirjoitti seinään verisellä sormellaan A ja N kirjaimet. Hänen täytyi olla Hildan mainitsema Kati. Nainen näkyi ainoastaan videolla. Hänestä

ei ollut muuta merkkiä, kuin seinään kirjoitetut kirjaimet. Kiljuminen ja murina jatkuivat koko videon ajan. Yöpaidassa oleva nainen oli silti hiljaa. Huudot aiheuttivat jotkut toiset. Mutta ketkä asunnossa kiljuivat ja murisivat. Jimi sulki tietokoneensa. Hänen oli pakko käydä tapaamassa Kalle Makkosta. Kirjakauppa oli torin laidalla. Se oli kuitenkin enemmän divari. Kirjat olivat vanhoja ja ne tuoksuivat tunkkaiselta pienessä liikkeessä. Kirjat käsittelivät okkultismia ja muuta rajatietoa. Paikalla oli ilmeisesti itse Kalle Makkonen. Jimi tajusi mitä Hilda tarkoitti, kun hän sanoi Kallen olevan pelottava. Mies oli tatuoitu melkein kauttaaltaan. Hänellä oli lävistyksiä naamassa, sekä otsassa miehellä oli pienet sarvet. Jimi ei tajunnut miten ne olivat tehty, mutta näyttivät tosi julmilta. "No mitä pelle?" Kalle kysyi Jimiltä, joka tutki arasti esillä olevia kirjoja. Jimi katseli ympärilleen epävarmana. Jokaisen kirjan kannessa oli jokin demoni tai hirviö. Taustalla soi black metallia, Jimi ei tunnistanut artistia. "Miten sen nyt sanoisi." Jimi aloitti, eikä edes tiennyt mitä olisi sanonut. "Niin. Rohkeasti vain." "Asunnossani kummittelee. Olisiko jotain kirjaa semmoiseen." "Kuka siellä kummittelee?" "En tiedä. He sanoivat, että heitä monta." Kalle katsoi pitkään Jimiä ja sanoi: "Sinuna muuttaisin pois." "Miksi?" "Kuulostaa vain pahalta." "Mitä sinä puhut?" Kalle otti tiskin alta mustakantisen kirjan, joka lähinnä muistutti vanhaa Raamattua, mutta sen kannessa oli punainen ympyrä. Kalle avasi kirjan ja luki sieltä. "Tässä kirjassa on loitsuja." "Ne voi siis ajaa pois." "Voihan sitä yrittää. Jos et onnistu ne tappaa sinut." "Ai tappaa vai? Oletko Kalle Makkonen?" Jimi halusi varmistaa, vaikka oli siitä varma. "Toki." "Asun samassa asunnossa, missä Kati murhattiin." Jimi sanoi ja odotti, että Kalle olisi jotenkin yllättynyt. Hän vain katsoi Jimiä pitkään. "Joo siellä kummittelee." Kalle työnsi kirjaa lähemmäksi Jimiä. "Paljonko tuo kirja maksaa?" "Satasen." "Satasen?" "Ei sitä ole pakko ostaa." "Anna tänne." "Siinä asunnossa olevat henget ovat olleet siellä kauan. Tuskin kukaan tietää mistä ne ovat tulleet." Kalle sanoi. Jimi palasi kotiinsa kirjan kanssa. Kirja oli täynnä loitsuja ja runoja. Jimi ei tiennyt miten edes yrittäisi poistaa kummitusta asunnostaan tämän kirjan avulla. Jimi jo melkein päätti, ettei uskonut kummituksiin. Seinässä olevat kirjaimet saivat hänet kuitenkin toisiin ajatuksiin. TAKAN, mitä se tarkoitti. Illalla Jimi luki muutamia säkeitä kirjasta, mutta lopulta tunsu itsensä tyhmäksi ja paiskasi kirjan roskiin. Jimi asetti videokameran kuvaamaan olohuonetta ja meni nukkumaan. Yö sujui hyvin. Jimi ei herännyt kertaakaan. Eikä uskonut, että asunnosta olisi kuulunut mitään ääniä. Kirjaimia oli silti ilmestynyt lisää. Ne järkyttivät Jimin paikoilleen. Hän ei uskaltanut liikkua mihinkään, pelko tuntui joka paikassa kuin neulat. Seinällä kuki TAKANASI. Jimi tunsu kuinka hänen korvaansa hengitettiin. Joku seisoi ihan takana, ehkä puolen metrin päässä. Jimi tiesi, ettei pääsisi karkuun. Se oli liian myöhäistä. "Meitä on täällä monta." Miehen ääni kuiskasi Jimin korvaan.